

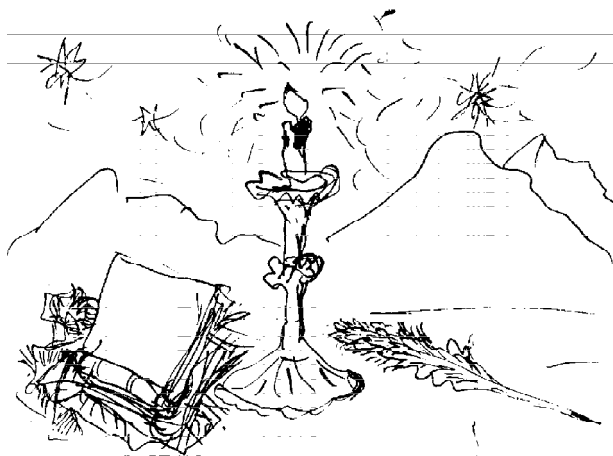
СВЕТЪТ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА НАШИТЕ ДЕЦА

**НЕ СЪМ ВИНОВНА, ЧЕ НЕЩАТА
СА ТАКИВА, КАКВИТО СА,
НО ЩЕ СЪМ ВИНОВНА, АКО
ТЕ СИ ОСТАНАТ СЪЩИТЕ**

(Откъси от непубликувано есе)

... Понякога може и да изглежда така, но не многото пари, не големите политици, нито дори великите идеи променят света и хората в него — те са само много нули една след друга, ако пред тях не сложиш единица, която да осмисля всички тях, а именно — личния принос. На родения талант са му раздадени силни карти, но от него зависи как ще играе и жалко, ако просто реши да мързелува, защото няма свобода без отговорност, няма успехи без воля, няма награда без труд.

Притеснявам се, така както сме я подкарали: с вендета на глътки и сгъстен суров комерсиализъм, да не я докараме дотам, че само призраците да имат духовен живот; като стая без стени, като квадрат без ъгли — не си никой, но не си и някой. Просто така, една половина, една от многото, които не образуват цяло. Питам се не е ли крайно време непълнолетните да спрат да бъркат Вагнер с името на дискотека, да разберат, че невежеството не е оправдание, а порок, защото на мен ми омръзна екстравагантните капризи на глупостта да клатят света и както често се случва, всяко идиотско начинание да си намира философско оправдание, превърнато в отвратителна карикатура на намеренията своя автор. Спирам да упреквам и само ще си повторя: не съм виновна, че нещата са такива, каквито са, но ще съм виновна, ако те си останат същите.

За мен училището е като магистрала без винетки и очаквам, като стигна до края, там да има писта, затова не мога да се лиша от самонадеяността си и нарочно да се преструвам, че бъдещето не е безкрайна величина, понеже успехът не се измерва с това колко далече си отишъл, а каква посока си избрал.

**Златомира Кулчева – ученичка
Горна Оряховица**

Рис.: Антоан Дьо Сент Екзюпери